

РЕШЕНИЕ

№ 5865

гр. София, 14.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 11 състав,
в публично заседание на 26.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **3154** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр. с чл.118, ал.3 КСО.

Образувано е по жалба на М. И. М. срещу Решение №2153-21-139/14.03.2022г. на Директора на ТП на НОИ С. – град, с което е отхвърлена жалбата срещу Разпореждане № [ЕГН]/10.11.2021г., на длъжностно лице по ПО, с което е изменена в действителен размер лична пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Според жалбоподателя решението е неправилно и необосновано, тъй като грешно е зачетен осигурителният стаж от първа категория труд по чл.104, ал.4 от КСО. Аргументира своите възражения с мотиви от решения на АССГ по адм. д. 8979/2016г. и на ВАС по дело №841/2017г., по които също е бил страна. Желает периодът 24.04.1999г. – 18.08.2001г. да му бъде признат за прослужен от него стаж от първа категория труд, досежно преодоляването на колизията между чл.18, ал.3 от Правилника за кадрова военна служба 1999г. (отм.) и нормата на чл.211, ал.1 ЗОВСРБ (обн. ДВ бр. 112/27.12.1995г.). Процесният период е част от курсантската му служба, започнала на 29.08.1996г. и завършила на 18.08.2001г. От 29.08.1996г. до 31.12.1997г. тази служба се приравнява на наборна и е зачетена като такава от НОИ. От 01.01.1998г. до 24.04.1999г. курсантската му служба е зачетена от НОИ за кадрова служба и първа категория трудов стаж, но от 24.04.1999г., поради приемането на новия ПКВС и влизането му в сила, НОИ спира да му зачита трудов стаж до 18.08.2001г., когато изтича срока на петгодишната му курсантска служба.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с адв. М.. Претендира 350лева заплатено адвокатско възнаграждение. Представя писмени бележки.

Ответникът – Директорът на ТП на НОИ С. – град чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Моли да му бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, съобразно изхода на спора. Постъпили са писмени бележки.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление от 12.08.2021г. М. И. М. е направил искане за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст (ОСВ) по чл.69, ал.4 от КСО. Определено е, че към датата на подаване на заявлението М. има навършена възраст 43г, 08м., и 00дни. Въз основа на представените документи, с разпореждане № [ЕГН]/07.09.2021г., на длъжностно лице по ПО е зачетен осигурителен стаж в размер на 01 година, 03 месеца и 23 дни от първа категория труд (за периода 01.01.1998г. – 24.04.1999г.); 19 години 11 месеца и 29 дни по чл.104, ал.5,7 от КСО (за периода 14.08.2001г. – 12.08.2021г., в това число 6 часа извънреден труд) и 01 година, 04 месеца и 00 дни от трета категория труд (в периода 01.09.1996г. – 31.12.1997г., като общият осигурителен стаж, превърнат към трета категория, съгласно чл.104 от КСО е в размер на 63 години, 06 месеца и 05 дни. Отпусната е исканата ЛПОСВ по чл.69, ал.4,7 от КСО, считано от 12.08.2021г. в минимален размер, а с разпореждане № [ЕГН]/10.11.2021г., на длъжностно лице по ПО е изменена в действителен размер, при идентични данни за зачетения осигурителен стаж.

При така установената фактическа обстановка, Административен съд - София-град направи следните правни изводи:

Съдът намира, че жалбата е подадена в 14-дневния преклузивен срок от АПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество се явява основателна, по следните съображения:

Решението и потвърденото с него разпореждане са издадени от компетентен орган, спазени са административно-производствените правила, но неправилно е приложен материалният закон.

Жалбоподателят е постъпил като курсант във В. „Г.Б.” на 01.09.1996 г. и е завършил на 13.08.2001г. Претенцията му е относно времето от 23.04.1999г. до 13.08.2001г., през което е бил курсант на кадрова военна служба. Счита, че този период следва да се зачете за стаж от първа категория труд, независимо, че към 23.04.1999г. е влязъл в сила нов Правилник за кадрова военна служба.

Действалата към процесния период нормативна уредба, подробно изложена в решението на Директора на ТП на НОИ С. – град е противоречива.

Съгласно чл.120, ал.1 от Закона за отбраната и въоръжените сили на РБ (обн., ДВ, бр. 112 от 27.12.1995г., в сила от 28.02.1996г., отм. 12.05.2009г.), приетите във военните училища сключват договори за кадрова военна служба, в чийто срок се включва срокът на обучението.

В съответствие чл. 211, ал. 1 от Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България (обн., ДВ, бр. 112 от 27.12.1995г., отм. 12.05.2009г.) при пенсиониране, прослуженото време на кадрова военна служба се зачита за трудов стаж от първа категория.

Правилникът за кадрова военна служба (Приет с ПМС № 136 от 17.06.1996 г., в сила от 25.06.1996г.), предвиждащ в чл. 18, ал. 3, че срокът на обучение, с изключение на

този по чл. 120, ал. 3 от ЗОВСРБ, не се зачита за трудов стаж, е в противоречие с действащата към същия момент норма на чл. 211, ал. 1 ЗОВСРБ (обн., ДВ, бр. 112 от 27.12.1995г.). Доколкото правилникът е нормативен акт от по-ниска степен, следва да се приложи законната разпоредба, в съответствие с правилото на чл. 15, ал. 3 от ЗНА. Същото, според настоящия състав се отнася и за действалия чл.81 от Правилника за прилагане на Закона за пенсиите, който е цитиран от ответника и според който изслужената наборна военна служба или приравнена към нея на курсанти и школници след навършване на пълнолетие до размера на наборната военна служба за съответния род войски се зачита за трудов стаж от трета категория труд.

Настоящият съдебен състав споделя становището, че целият период, през който жалбоподателят е изпълнявал кадрова военна служба като обучаващ се във военното училище (01.01.1999г. – 13.08.2001г.), според приложимата законова уредба трябва да се зачете за трудов стаж от първа категория. Като е приел, че за периода 23.04.1999г. – 14.08.2001г. обучението на М. изобщо не се зачита за трудов стаж, позовавайки се на Правилник за кадрова военна служба, противоречащ на действащият през това време закон, пенсионният орган е формирал незаконосъобразен правен извод, поради което жалбата следва да се уважи и оспореното решение и потвърденото с него разпореждане да бъдат отменени.

Поради горното, на жалбоподателя се дължат направените разноски за адвокат в размер на 350 лева.

По изложените съображения и на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на М. И. М. Решение №2153-21-139/14.03.2022г. на Директора на ТП на НОИ С. – град и потвърденото с него Разпореждане № [ЕГН]/10.11.2021г., на длъжностно лице по ПО, с което е изменена в действителен размер лична пенсия за осигурителен стаж и възраст.

ИЗПРАЩА преписката на ръководителя на „Пенсионно осигуряване“ при ТП на НОИ С. - град за ново произнасяне по подаденото заявление, съгласно дадените задължителни указания относно тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА ТП на НОИ С. да заплати на М. И. М. направените разноски за адвокат в размер на 350 лева.

Решението подлежи на обжалване в 14 дневен срок пред ВАС.

СЪДИЯ: